

PHẬT NÓI KINH
TỆ MA THỬ TÔN GIẢ MỤC LIÊN
Hán Dịch: Đồi Ngô Nguyệt Chi, Ưu bà tắc Chi Khiêm.

Việt Dịch: HT. Chánh Lạc

---o0o---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 18 – 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

Link Audio Tại Website <http://www.phatphaponline.org>

---o0o---

Nghe như vậy: Một thời đức Phật đức Phật giáo hóa trong vườn nai, làng xóm Khủng Cự, núi Diệu Hoa, nước Phàn Kỳ.

Bấy giờ hiền giả Đại Mục Kiền Liên đang kinh hành trong đêm tối. Trong lúc tôn giả đang kinh hành trên khoảng đất trống, bấy giờ Tệ Ma đi đến chỗ Ngài, tự hóa hình nhỏ xíu, chui vào trong bụng của tôn giả Mục Liên. Lúc đó hiền giả Đại Mục Kiền Liên nghĩ như vậy: “Trong bụng của ta tại sao lại có tiếng âm âm như sấm, giống như người đang đói mà gánh phải vật nặng. Vậy ta nên vào trong thất nhập chánh thọ tam muội quán sát để tìm căn nguyên”. Khi ấy tôn giả Mục Liên liền vào trong thất nhập tam muội để quán thân, tôn giả liền thấy Tệ Ma hóa hình nhỏ xíu chui vào bụng mình. Tôn giả liền nói rằng: “Này Tệ Ma, hãy đi ra đừng có quấy nhiễu đức Như lai và đệ tử của Ngài, để rồi mãi mãi gánh lấy khổ đau, bất an, đọa vào ác xứ”.

Khi ấy trong tâm ma nghĩ rằng: “Nay Sa môn này chưa thấy ta, cũng chưa biết ta, thế mà dối nói rằng này Tệ Ma hãy đi ra, hãy đi ra, chớ có quấy nhiễu đức Như lai và đệ tử của Ngài, sẽ mãi mãi bị khổ thống, bất an. Ngay như thầy của ông là Thế tôn Đại thánh còn không thể biết được ta, huống chi là đệ tử của ông ta mà biết được ta sao?”.

Tôn giả Mục Liên lại nói với Tệ Ma: “Ta còn biết trong ý của ngươi nghĩ rằng Đại sư của ông ta là bậc Đại thánh còn không thể biết được ta huông chi là đệ tử mà biết được ta”.

Lúc ấy Tệ Ma liền sợ hãi nghĩ rằng: “Nay Sa môn này đã biết ta rồi”. Nó liền hóa hình nhỏ xíu nhảy ra đứng ở phía trước. Tôn giả Mục Liên bảo với ma: “Vào thời quá khứ lâu xa về trước, lúc đức Phật Câu Lô Tần xuất thế, khi đó ta đã từng làm ma tên là Sân hận. Ta có một người em gái tên là Quý Hắc. Lúc đó mày là con trai của nó. Như vậy nên biết rằng mày là con của em gái ta”.

Bấy giờ đức Phật xuất hiện ở thế gian hiệu là Câu Lô Tần Như lai, bậc chí chơn Đẳng chánh giác. Ngài có hai người đệ tử, người thứ nhất tên là Hồng Âm, người thứ hai tên là Tri Tường, là bậc tối tôn, nhân hiền thứ nhất không ai bằng.

Sao gọi hiền giả ấy là Hồng Âm? Vì tôn giả đó lúc sống trên trời Phạm thiên, tiếng nói của Ngài to lớn vang rền cả ba ngàn đại thiên thế giới.

Còn sao gọi hiền giả kia là Tri Tường? Vì tôn giả ấy hoặc nương ở chỗ thanh vắng, ngồi dưới gốc cây nơi đồng trống hay ở trong núi, liền nhập tam muội chánh thọ Như kỳ tượng. Lúc ấy có những người đang chăn dê, chăn trâu, người lấy củi gánh củi, cày ruộng, người đi đường, họ vào trong núi thấy Ngài nhập định như vậy, đồng bảo nhau rằng: “Vị Sa môn này ngồi ở đây mà chết, bọn chúng ta hãy cùng nhau chặt củi và củi lên để hỏa thiêu”. Như lời nói ấy, họ cùng nhau hỏa thiêu ngài (trà tỳ).

Tỳ kheo Tri Tường từ tam muội đứng dậy, đập phui y phục, rũ các tro bụi. Khi sửa lại y phục xong, tôn giả ôm bát vào thành, quốc ấp làng xóm để khát thực. Những người chăn trâu dê, lấy củi gánh củi đều rất kinh ngạc, nói với nhau rằng: “Chúng ta ở chỗ đồng trống vắng vẻ, thấy Tỳ kheo này ngồi dưới gốc cây mà chẳng còn hơi thở cho là đã chết nên cùng nhau chặt củi, củi khô để hỏa thiêu ngài. Ngày nay vì vậy gọi Tỳ kheo Tri Tường là Tường Thúc.

Bấy giờ ma Sân hận tự suy nghĩ: “Bọn Sa môn này tự cho là tri giới, vắng lặng không nói mà hành tư duy. Giống như con chó, con mèo suy nghĩ cách để bắt con chuột nên nó im lặng bất động, chờ con chuột ra là bắt. Sự thiền tư của Sa môn này cũng lại như vậy.

Giống như con hạc già muốn bắt con cá, nó im lặng không có tiếng động, trầm tư, chờ con cá ra là nó nuốt. Các Sa môn này cũng lại như vậy, trầm tư suy nghĩ về mục đích mong cầu.

Giống như con lừa trong ngày mang nặng, cho đến buổi tối mệt mỏi, đói khát, nó chìm đắm trong suy nghĩ muốn được ăn uống. Các Sa môn này cũng lại như vậy.

Bấy giờ trong tâm của suy nghĩ: “Ta nên giáo hóa các trưởng giả Phạm chí ở trong nước này, đánh đập chửi mắng, làm cho y rách, bát bể, đầu vỡ, các đạo nhơn, Sa môn giữ giới này, làm cho họ sanh tâm sân hận. Ta nhờ đó tìm được phương tiện”. Như điều suy nghĩ, ma liền xúi dục các trưởng giả Phạm chí đánh đập mắng chửi, đập bể bát, đánh vỡ đầu, xé rách y phục các Sa môn trì giới phụng pháp này. Các Sa môn này giống như con mèo bắt chuột, như con hạc bắt cá, giống như chim Chích kiêu đứng ở giữa cây để bắt chuột, các Sa môn ngồi thiền cũng lại như vậy, in như con lừa đói mệt mỏi.

Khi ấy các Tỳ kheo đều bị hủy nhục, cúi đầu đi thẳng đến chỗ đức Phật Câu Lưu Tần. Bấy giờ đức Phật vì bốn chúng Thiên long quỷ thần nói rộng về kinh đạo, thấy các Tỳ kheo bị hủy nhục đi đến, Ngài bảo các Tỳ kheo : “Nay ma Sân hận đã xúi dục các trưởng giả Phạm chí ở trong nước đánh đập, mắng nhiếc, đánh bể đầu, đập bể bát, xé rách y của các Sa môn trì giới phụng pháp, làm cho tâm họ tức giận, khởi ý sân hận. Nhờ nhân duyên đó ma tìm được phương tiện làm cho những vị ấy không thành đạo.

Này các đệ tử, đối với trường hợp như vậy hãy nên thực hành bốn thứ bình đẳng: từ, bi, hỷ và hộ; không ôm lòng oán kết; không tâm sân hận; rộng lớn không hạn lượng; an lạc vô biên biến khắp mười phương. Với tâm như vậy dù ma có tìm phương tiện để phá hoại cũng không thể được.

Các Tỳ kheo vâng lời đức Phật dạy, ở một cách an nhàn nơi đồng trống, một lòng thiền định tư duy, thực hành bốn đẳng tâm, ý không tăng giảm. Bấy giờ ma sân hận tuy mong muốn được những tiện lợi nơi các Sa môn trì giới phụng pháp nhưng vĩnh viễn không thể được. Khi ấy những trưởng giả Phạm chí nghe lời ma xúi dục, hủy nhục Sa môn trì giới phụng pháp, sau khi mạng chung đều bị đọa vào đường ác, bị tra tấn khổ não, ở trong địa ngục thọ lãnh hóa thân của mình. Giống như cây lớn, bóng nó tỏa ra một khoảng đất trống to lớn. Ở trên mặt đất địa ngục như sắt đốt cháy, lửa hình, lịm mình vào đó. Họ đều bảo nhau rằng: “Chúng ta bạc phước, thọ lấy tai ương tệ ác hung bạo này là do chúng ta hủy nhục, mắng nhiếc Sa môn phụng pháp trì

giới, vì vậy chúng ta mới vào đây. Than ôi! Không thể thấy được Sa môn phụng pháp trì giới, muốn cầu phương tiện nhân duyên để tương kiến, vì đã tự tạo điều này phải tự thọ lấy tai ương. Vì nghe theo ma xúi dục nên mới không thể che chở thân mình”.

Bấy giờ trong tâm của ma Sân hận nghĩ rằng: “Ta nhờ phương tiện này để tìm được sự tiện lợi nơi các Sa môn trì giới, nhưng hoàn toàn không thể được. Bây giờ ta phải biến hình xúi dục các trưởng giả Phạm chí rằng các người hãy cúng dường phụng sự Sa môn trì giới, dùng áo quần, cơm ăn, giường nằm, thuốc men, khiến cho vị ấy tham sự cúng dường, nhờ nhân duyên đó ta mới có cơ hội”. Liên như mưu kế ấy, ma liền xúi các trưởng giả Phạm chí trong nước đến giữa ngã tư đường, nếu ở ngã tư đường thấy các Sa môn đạo nhân trì giới hãy trải tóc trên đất để các vị ấy đi qua và tán thán rằng: “Các ngài là những vị Sa môn trì giới siêng năng tu thân, khó thấy khó gặp, xin các ngài hãy đạp lên tóc của tôi để tôi mãi mãi được vô lượng phước”.

Hoặc có trưởng giả Phạm chí mang y phục đến chỗ các Sa môn trì giới đánh lễ, quỳ xuống thưa rằng: “Xin các ngài thương xót chúng con nhận lấy y phục này”.

Hoặc họ mang đầy thức ăn đi đến tinh xá hoặc họ đến ngã tư, đầu các ngõ tắt trong làng dâng lên để cúng dường các Sa môn trì giới, thưa rằng: “Các ngài thật khó gặp khó thấy, xin các ngài hãy nhận vật cúng dường này để chúng con mãi mãi được phước vô lượng”.

Hoặc họ bồng các ngài, dìu các ngài, cõng các ngài vào nhà họ, mời ngồi trên giường đẹp, rồi họ mang ra các thứ phạm thực, y phục, cà sa, vàng bạc bầy bấu để ở phía trước, quỳ mà thưa rằng: “Ngài là vị Sa môn trì giới khó gặp khó thấy, xin ngài hãy thọ nhận những vật cúng dường này. Xin các ngài vì lòng thương xót tự ý thọ dụng để con mãi mãi được vô lượng phước”.

Lúc đó, đức Phật Câu Lô Tàn vì bốn chúng chư thiên, long, thần thấy các đạo sĩ Sa môn trì giới được các trưởng giả Phạm chí đến gặp, cúng dường cung kính vô lượng. Ngài bảo các Tỷ kheo: “Nay ma sân hận xúi dục các trưởng giả Phạm chí cúng dường Sa môn đạo sĩ trì giới các thứ y phục, ẩm thực, ngọc cụ, thuốc men, tùy ý muốn gì cũng cúng dường đủ. Nhờ nhân duyên đó ma có cơ hội phá hoại thiện tâm vị ấy, làm cho không thể đắc đạo. Các người hãy nên ở nơi núi non, đồng trống vắng vẻ suy niệm về sự vô thường của vạn vật. Tuy được áo cơm nhưng đừng tham đắm, phải quán

thấy nó là khổ, không, phi thân. Ma tuy tìm cơ hội để phá hoại nhưng rốt cuộc vẫn không được.

Các Tỳ kheo liền vâng theo lời dạy của đức Câu Lưu Tần Như lai chí chơn, đăng chánh giác, tu hành như pháp cho nên dù ma có tìm cơ hội vẫn không có.

Vì ma xúi dục cho trưởng giả Phạm chí bảo họ cúng dường Sa môn trì giới, nhờ công đức ấy nên họ đều được sanh lên trời. Khi họ sanh lên trời xong, họ đều suy nghĩ rằng: “Chúng ta nhờ cúng dường, thờ pháp của Sa môn trì giới thanh tịnh nên tự mình được phước này, không phải nhờ người khác hay trời mà có được như vậy”.

Bấy giờ đức Phật Câu Lưu Tần Như lai, bậc chí chơn đăng chánh giác, sau khi thọ thực, lúc mặt trời xế bóng cùng đệ tử lớn của ngài là tôn giả Hồng Âm du hành nơi quận huyện. Khi ấy Tỳ Ma hóa thành một người dưng mảnh to lớn, tay cầm gậy lớn đứng bên đường, lén giơ gậy lớn đập vào đầu tôn giả Hồng Âm làm bể đầu, máu chảy lênh láng. Bấy giờ tôn giả vẫn đi sau đức Thế tôn như bóng theo hình im lặng không nói. Đức Câu Lưu Tần Như lai là bậc thánh không ai bằng, quay đầu nhìn lại miệng nói lời trách rằng: “Này ma sân hận, không biết kiềm chế đã tạo ra sự đại ác này”.

Khi ấy ma Sân hận ngay thân của nó liền đọa vào địa ngục, rồi hết ngục này đi đến ngục khác. Giống như con nòng nọc, con cá ra khỏi nước lên đất liền, giống như lột da trâu sông, dần dà trong địa ngục chịu sự thống khổ không sao nói được.

Lúc ấy ma Ba tuần nó ở trong địa ngục dần dần chịu sự đau đớn kịch liệt, trải qua ức năm, gặp bội ngàn vạn năm ở trong địa ngục ấy. Thí như có người thân bị bệnh cuồng, chạy đến chỗ bất an. Khi ấy này ma Ba tuần nó bị đọa vào đại địa ngục bị thống khổ vô lượng. Lúc đó ngục tốt đến nói rằng: “Người nên biết rằng nếu có một cái thẻ là một con chim bay lên, trải qua mười ngàn vạn năm như vậy. So sánh như vậy cũng khó biết được số năm Tỳ Ma ở trong địa ngục. Sau cùng mới ra khỏi địa ngục lại gặp ách nạn hơn hai vạn năm. Khi ấy Tỳ Ma mới hết sầu khổ.

Đức Phật nói cho tôn giả Mục Liên bài kệ rằng:

Ma sân phải chịu tội.

Địa ngục ấy thế nào.

Lúc Phật Câu Lô Tần.

Hóa độ chúng đệ tử.

Nó tai hoạn áo não.

Bị khảo trị tất cả.

Lửa đốt tự thiêu thân.

Lửa thiêu mặt thiêu hình.

Địa ngục ấy như vậy.

Ma Sân hận ở đó.

Lúc Phật Câu Lô Tần.

Hồng Âm đệ tử lớn.

Giả sử trước đức Phật.

Và xem các Tỳ kheo.

Do duyên đó thọ tội.

Tại vì làm nhiều loạn.

Nếu ưa thích phê bình.

Tỳ kheo đệ tử Phật.

Phải thọ tai ương này.

Sanh nơi cực khổ hoạn.

Như người nhảy vực sâu.

Bỏ mắt cung điện lớn.

Không ở với ngọc nữ.

Bỏ thú vui cõi trời.

Ai hiểu rõ điều này.

Tỳ kheo đệ tử Phật.

Từ đó được thoát ra.

Nguy hại dọa khổ hoạn.

Ma nên biết thân ta.

Nương vào cửa giải thoát.

Không thiên xứ, thiên nhơn.

Trời Danh Văn Đao Lợi.

Nếu phân biệt như vậy.

Tỳ kheo đệ tử Phật.

Tự thân phạm phi pháp.

Do đó vào đường dữ.

Ai dùng một ngón chân.

Rung động cung tối thắng.

Xử dụng thần túc lực.

Đại cảm ứng Mục liên.

Ai hiểu rõ điều này.

Tỳ kheo đệ tử Phật.

Nếu hưng lập tự thân.

Sao lại đọa ác thú.

Vì có trăm đoan chánh.

Ngọc nữ đẹp vi diệu.

Thấy Tỳ kheo thiền tư.

Liên không ở viên quán.

Vì phân biệt như vậy.

Tỳ kheo đệ tử Phật.

Tỳ kheo tự tạo nghiệp.

Hoặc bị đọa ác thú.

Giả sử cùng hòa đồng.

Đến hỏi trời Đê Thích.

Thiên đế hiểu hay không.

Nhơn đâu được giải thoát.

Lúc phát khởi thích ứng.

Tùy theo người hỏi đáp.

Nếu mình không đả trước.

Sau đó được giải thoát.

Nếu hiểu rõ việc này.

Tỳ kheo đệ tử Phật.

Tùy mình tạo hành động.

Tự mình đến ác thú.

Hoặc đến cõi Phạm thiên.

Thưa hỏi vua Phạm thiên.

Do đâu đến chỗ này.

Được ở nơi Phạm thiên.

Phạm thiên liền đáp rằng.

Tùy hỏi mà trả lời.

Nay ta ở chỗ này.

Chưa từng sanh tà kiến.

Từ Phạm thiên khắp xem.

Ánh sáng bị thối chuyển.

Nay ta sẽ nói gì?

Thân ta trường thọ ư?

Nếu ai hiểu điều này.

Tỳ kheo đệ tử Phật.

Tự thân phạm phi pháp.

Tự nhiên khỏi khổ đau.

Như lửa không nghĩ rằng.

Ta sẽ đốt kẻ ngu.

Ngu tự sờ vào lửa.

Lại bị lửa thiêu thân.

Ba Tuần nên hiểu thế.

Dụng ý hướng Như lai.

Chỉ nguy hại thân mình.

Như lửa thiêu kẻ dại.

Người thích làm điều ác.

Thân họ mãi khổ đau.

Đời sau không tự giác.

Đừng nhiều loạn Tỳ kheo.

Ma Sân chó thử Phật.

Và nhiều loạn đệ tử.

Mãi mãi không an ổn.

Phải sanh vào ác thú.

Bấy giờ ma hàng phục.

Vì khùng bố Tỳ kheo.

Nghe như vậy ưu sầu.

Bỗng biến mất không hiện.

Đức Phật nói như vậy, chư thiên, Long thần ai cũng đều hoan hỷ.

PHẬT NÓI KINH TỆ MA THỦ TÔN GIẢ MỤC LIÊN

--- o0o ---
Hết